

Sygn. akt V Pa 26/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Głuchowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Piotr Leń SSO Romuald Kompanowski
Protokolant:	Małgorzata Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w Kaliszu

apelacji pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 marca 2017 r. sygn. akt IV P 388/15

w sprawie z powództwa **A. K. (1)**

przeciwko (...) **Spółka z o.o. z siedzibą w O.**

o odszkodowanie i wynagrodzenie za pracę

1. oddala apelację

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą

SSO Piotr Leń SSO Marzena Głuchowska(spr.) SSO Romuald Kompanowski

UZASADNIENIE

Powód A. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. kwoty 5.250,00zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia, o zasądzenie kwoty 1750,00 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 169,35 zł tytułem wynagrodzenia za okres 1 – 3.10.2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.11.2015 r. do dnia zapłaty oraz o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 9.10.2015 r. poprzez wpisanie, że umowa o pracę została rozwiązana przez pracodawcę za wypowiedzeniem. Ponadto, wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 15.03.2017 r. w sprawie IV P 388/15 Sąd Rejonowy w Kaliszu w punkcie 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5250zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, w punkcie 2 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1750zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2015 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2015 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 169,35 zł tytułem wynagrodzenia za październik 2015 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11.11.2015 r. do dnia zapłaty, w punkcie 3 umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, w punktach 4, 5, 6 rozstrzygnął o kosztach postępowania i w punkcie 7 nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1750 zł.

Rozstrzygając sprawę Sąd I instancji ustalił co następuje:

Powód A. K. (1) był zatrudniony u pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. od dnia 01 lipca 2015 r. w oparciu o umowę o pracę na czas określony do dnia 30.06.2016 r.

Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 1.750,00 zł miesięcznie.

Upoważnienie do wykonywania wszelkich czynności w imieniu pozwanej spółki dot. załadunku i wyładunku towarów oraz rozwiązywanie stosunków pracy z kierowcami ma T. K..

Powód od dnia 18.09.2015 r. do dnia 28.09.2015 r. miał czas wolny od pracy. W dniu 28.09.2015 r. odmówił podpisania dokumentu CMR z uwagi na to, iż nie było go w momencie ładowania towaru na naczepę, które miało miejsce w dniu 24.09.2015 r. Towar na naczepie był uszkodzony.

W przypadku gdy kierowca odmawia podpisania dokumentu CMR, to dokument ten pozwany wysyła pocztą.

W dniu 03.10.2015 r. powód zjechał do K. z trasy. Samochód zaparkował na parkingu przy markecie T.. Następnie powód wraz z P. M. udał się spotkanie z T. K. do O. na stację (...). T. K. podczas spotkania chciał rozwiązać z powodem umowę na mocy porozumienia stron, na co nie wyraził zgody powód.

A. K. (1) zdał wszystkie dokumenty oraz kluczyki do pojazdu. T. K. wypłacił powodowi dietę w wysokości 258 euro.

Oświadczeniem datowanym na dzień 03.10.2015 r. pozwany rozwiązał umowę o pracę z powodem bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 kp.

W przedmiotowym oświadczeniu nie wskazano przyczyny uzasadniającej rozwiązania umowy o pracę z powodem.

Pozwany w/w oświadczenie wysłał powodowi listem poleconym.

Powód ostatnie wynagrodzenie otrzymał za miesiąc sierpień 2015 r.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd I instancji przyjął, iż rozwiązanie stosunku pracy z powodem w trybie art. 52 KP nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu stosunku pracy i orzekł o odszkodowaniu oraz przyjął, iż powód nie otrzymał wynagrodzenia za miesiąc wrzesień i październik 2015 r. i powyższe wynagrodzenie zasądził.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pozwanego w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pozwany nie przedstawił pozwanemu okoliczności uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę oraz bezzasadne przyjęcie, iż pozwany nie przekazał powodowi sumy stanowiącej wynagrodzenie za miesiące wrzesień i październik 2015 r., naruszenie art. 233 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów i rozstrzygnięcie sprawy bez wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasady doświadczenia życiowego, naruszenie art. 6

kc poprzez przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego, naruszenie art. 98 kpc poprzez obciążenie w całości kosztami procesu pozwanego, mimo że powód przegrał sprawę w 82 %.

Składając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku, poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd II instancji przyjmuje za swoje i trafne z tych ustaleń wywiódł wnioski.

Co do zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pozwany nie przedstawił powodowi okoliczności uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę oraz bezzasadne przyjęcie, iż pozwany nie przekazał powodowi sumy stanowiącej wynagrodzenie za miesiące wrzesień i październik 2015 r., stwierdzić należy:

W piśmie o rozwiązaniu stosunku pracy z dnia 03.10.2015 r. pozwany wskazał rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 52 paragraf 1 KP. Nie wskazano przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Dokument KP datowany 3.10.2015 r. został przedstawiony w formie kopii. Pracodawca nie przedstawił oryginału tego dokumentu. Zapisy umieszczone na kopii co do rozwiązania z powodem stosunku pracy bez wypowiedzenia z powodu porzucenia samochodu i samowolnego zjazdu z trasy, mogły być umieszczone w innym czasie. Z dołączonego nagrania na płycie DVD z kamery umieszonej na (...) w O. w godzinnych 18, 35, 08 do 18,39,37 widoczne są 3 osoby, poza osobami zatrudnionymi na stacji. Jedna osoba w białej koszulce w tym czasie dokonuje zakupów przy ladzie, dwie osoby w tym jedna w kamizelce, druga w czarnej koszulce rozmawiają. Widoczna jest kartka papieru formatu A4, nie widoczne jest czy znajduje się na niej jakakolwiek treść. Osoba w granatowej kamizelce podaje osobie w czarnej koszulce jakiś plik, mogą to być pieniądze, ale wyraźnie tego nie widać. Osoba w czarnej koszulce składa podpis, nie na kartce A4 lecz na czymś co wygląda jak bloczek druków. Osoby wychodzą. Żadna ze sprzedawczyń nie uczestniczy w rozmowie, nie przebywa obok, zajmuje się swoją pracą, gdyż wchodzi do pomieszczenia i dokonują zakupów inne osoby. Żadna ze sprzedawczyń nie podpisuje także żadnego dokumentu przedstawionego przez osoby biorące udział w spotkaniu. Słuchana na rozprawie jedna ze sprzedawczyń ze stacji - J. J. potwierdziła obecność stron na stacji w dniu 03.10.2015 r., widziała spisywania jakiegoś dokumentu, którego powód nie chciał podpisać, nie widziała czy powód otrzymał jakieś pieniądze. Świadek potwierdziła, iż nie podpisywała żadnego dokumentu.

Co do zarzutu naruszenia art. 233 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów i rozstrzygnięcie sprawy bez wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, z naruszeniem zasady doświadczenia życiowego, stwierdzić należy:

Co do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wybiórczą i sprzeczną z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, ocenę materiału dowodowego, w szczególności koncesji, decyzji i pozwolenia, akt osobowych M. M. oraz zeznań świadka A. K. (2) i przyjęcie, iż doszło do przejścia pracownika przez pozwanych stwierdzić należy. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia zasad, określonych w art. 233 k.p.c., wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż sąd przyjął, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.04.2009 r., II PK 261/08, Lex nr 707877; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19.12.2013 r., I ACa 868/13, Lex nr 1416146).

Naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny, dokonanej przez sąd, z wykazaniem, iż jest ona wadliwa i oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.01.2005 r., IV CK 377/04, Lex nr 589995; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2001 r., II CKN 588/99, Lex nr 52347).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguły swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., IV CKN 1316/00, Lex nr 80273).

Swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.05.2002 r., I PKN 50/01, Lex nr 564460; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.12.2002 r., II UK 195/02, Lex nr 1165518).

Same, nawet poważne, wątpliwości co do trafności oceny, dokonywanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykraczała ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.11.2003 r., IV CK 183/02, Lex nr 164006; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2002 r., CKN 1037/00, Lex nr 564703; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r., I UK 347/11, Lex nr 1216836).

Sądowi I instancji nie można postawić zarzutu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Co do zarzutu naruszenie art. 6 kc poprzez przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego stwierdzić należy. Zgodnie z cytowanym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis powyższy reguluje podstawowe reguły dowodowe – pierwszą – generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W sprawie pozwany winien wykazać, iż rozwiązał z powodem stosunek pracy z zastosowaniem zasad dotyczących rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy. Pozwany przedstawił kopię dokumentu KP, na którym są wpisy co do wysokości kwot euro oraz opisane przyczyny rozwiązania stosunku pracy z powodem. Pozwany, mimo zobowiązania Sądu, nie przedstawił oryginału powyższego dokumentu. Poświadczenie notarialne dotyczy jedynie tego, iż wymieniona kopia jest zgodna z dokumentem okazanym notariuszowi. Z poświadczenia tego nie wynika, iż notariuszowi przedstawiono oryginał dokumentu. Trudno zresztą wytłumaczyć dlaczego oryginał byłby przedstawiony notariuszowi w dniu 18.03.2016 r., natomiast nie przedstawiono go Sądowi, mimo kilkakrotnych wezwań.

Co do zarzutu naruszenie art. 98 kpc poprzez obciążenie w całości kosztami procesu pozwanego, mimo że powód przegrał sprawę w 82 %, wywieść należy. Powód domagał się świadczeń wynikających z uchybienia przez pozwanego wymogom przepisów o rozwiązywaniu stosunków pracy. Występując z pozwem w październiku 2015 r., powód działał bez fachowego pełnomocnika. Pismo z dnia 19.10.2015 r. powód także sporządził sam, bez fachowej pomocy. Dopiero w dniu 08.12.2015 r. do sprawy włączył się fachowy pełnomocnik powoda – precyzując żądanie pozwu. Żądania powoda zostały przez Sąd I instancji uwzględnione w całości. Trafnie więc Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, uwzględniając jako wartość przedmiotu sporu kwotę 7169,35 zł. Jako uzasadnione uznać należy nie obciążenie powoda kosztami procesu w części dotyczącej roszczenia o odszkodowanie sformułowanego w piśmie z dnia 19.10.2015 r.

Z uwagi na powyższe apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu w myśl art. 385 kpc. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 kpc. – 450 zł.

SSO Piotr Leń SSO Marzena Głuchowska(spr.) SSO Romuald Kompanowski